

OLOT

A l'amic cordial i fervorós olotí
En Josep M.^o Mir Mas de Xexàs

Heu's aci una paraula que per si sola ja irradia llum i color. Parlar d'aquesta muntanyenca ciutat catalana, és parlar de la vida en el sentit més bell i atractiu, és que ella ha sabut devenir la concreció dels elements indispensables per a moure's a obrar constantment i noble. Mireu-la com s'eleva corpulenta i joliva, alt el front, signe d'honoradesa; inquiet l'esperit, sacra inquietud prometedora; curull el cor d'aquella sang tan pura que és amor tendral i bravesa ensem. És aquesta la ciutat dels encontorns volcànics, essent, avui, el seu cor l'únic volcà en erupció formidable. Ciutat ardida, camina sense vacil·lacions, àgil el peu, amunt, amunt dels viaranyes difícils del progrés. El fill d'Olot, estima son terreny nadiu amb un amor pulcre i fervorós, s'hi troba a pler en els braços de la mare i en tan dolça pau broda, serenament, sos somnis sublimadors. Jo diria que la tasca dels olotins és una tasca gelosament concentradora, escrupolosament olotina; no és que no sien altruistes, no, el seu anhel—jo crec—és fer de sa ciutat una força robusta i digna que sia l'admiració de tothom. Voleu un anhel més aurígemat?—I, si una flor així, que es bada rica i briosa, hom la pot contemplar en mig la frondositat artística d'un gran verger, és clar, llavors creix el doble son encis. Tal és Olot entre el teixit de sos famosos paisatges. Sense aquesta apariència brillantíssima, sense aquesta vestidura màgica, la ciutat podria, si, estotjar en son fons grans virtuts, no seria, però, com és ara un imant tan poderós. Mare Natura es complau en circumdar-la de les mellors gales. Preneu un caminó qualsevulla i no tardarà en posar davant de vostres ulls un edem, Font Moixina, Font de les Tries, Font de St. Roc entre molts i molts d'altres són llocs admirables, magnífics festivals d'art i bellesa, arbres i flors i ocells i aigua regalada hi conviuen en tendrívola germanor. L'inspiració, tan se val, hi és flor molt aromosa. L'artista més exigent és corprès i no es cansa d'estudiar l'opulència exquisida d'aquest terreny privilegiat, ample tapís vivent, glòria de la simpàtica Ciutat... I, per damunt de tanta meravella, tat un colomet blanquíssim, hi voleia encara, nit i dia, la mirada protectora de la Verge del Tura.

PERE VERDAGUER, Prev.

IMPRESSIONS

Uns benvolguts amics olotins m'han pregat a escriure algunes impressions d'Olot. Què hi diré, pobre de mí? Ja que tantes personalitats molt erudites han fet magistralment amb poesia i amb prosa elogis ben merescuts d'aquesta maravillosa terra, que com més l'admiro més bella la veig! i que els grans artistes olotins l'han interpretada magistralment.

Feia temps que jo no podia venir a Olot i al tornar-hi m'ha sorprès sobremanera la vitalitat d'aquesta comarca que la trobo desconeguda completament. Bé podem dir que Olot és una ciutat rica i plena de tresors materials, de progrés i emmantellada d'un optimisme envejable; puix camina depressa vers un pervindre modern, que és vida intensa i joventut. La seva inquietut s'ens mostra en sa vida febril i de treball i en els seus paratges ombrívols i sobretot en aquests aixamplis hermosíssims que embelleixen la ciutat per tots indrets.

Hi ha poblacions que destrueixen sovint ses bel·leses naturals per transformacions inevitables. Aquí a Olot no n'he vist de semblants destruccions i, potser degut a un instint delicat de l'esperit d'aquesta terra, tot el que ha renovat no s'ha separat del ritme general del seu ambient. Hom no hi veu cap nota discordant dintre el seu gran quadre que tothom admira.